

Malé sci-fi na dobrú noc

V nočnom vysielaní Slovenského rozhlasu som sa dozvedel otrasnú správu. Minulý rok sme dosiahli po prvý raz v histórii **negatívny ukazovateľ** populačnej štatistiky. Viac občanov štátu zomrelo, ako sa narodilo! Je pravdou však – oznámili o niekoľko dní –, že sa narodilo až o vyše dvesto detí viac ako v roku predošlom. To značí, logicky povedané, že bolo aj viac úmrtí starších! To som si domyslel, pretože logika sa nedá obľnúť polopravdami. Takže zasa logicky. Síce starneme, ale aj vymierame, dĺžka života sa predlžuje, a to musí prestať! Hm, že by sme začali s reformami nejakého ministra? Idú do popredia chabé ročníky, keď sa pôrodnosť – vďaka aj vtedajším opatreniam vlády vo finančnom zaistení mladých rodín – začala po iných „opatreniach“ zasa znižovať. Je na vine iba zlá výchova? Či školy? Či čosi iné? O rodine ako základe štátu sa akosi prestalo hovoriť. Terajšia omladina zmenila zmysel života. Žiť „na kope“, ľahko nadobudnúť /ukradnúť/, čo sa dá, málo robiť, ale veľa zarobiť. A deti? Nech plodia „prindiši“ z Ázie či hoc aj z inej planéty!

Ešte št'astie, že máme takú **premúdre-
lú vládu**, ktorá si o občanoch myslí, že sú všetci padlí na hlavu. Ak vám ešte nedošlo, nad čím uvažuje náš ministerko tzv. zdravotníctva, tak vám škoda hovoriť. Rôzne reformy a tiežreformy, doplácanie, zdražovanie, poplatníctva a pritom sa drzo z obrazovky smeje. Veď on nič iné nerobí, iba dobro tým, že zniží ten neúmerný trend predlžovania veku dôchodcov. Máte malé dôchodky? Možno vám aj nedáme žiadne. Mladí nepracujú súc nezamestnaní, do iných úniových štátov sa im nie veľmi chce ísť vyvážať žumpy, čistiť zapchaté kanále, rukybozkávať rôznym „meltošágošúrom“ či barónom „Ritter von Closette unter Donaubrücke“. Prihráva vi s iným ministerkom, čo sa ešte drzejšie usmieva z obrazovky a sľubuje, sľubuje až sa mu na hlavu vlasy postupne tratia, o chvíľu bude plešivec. Chcete dôchodky? Tak si ich plaťte či priplácajte. Tie, čo vám „ja, štát“ dávam, vám nebudú stačiť ani v bezdomoveckom stave. Ak s priplácaním začnete, žite v blahu nádej, že sa dožijete väčšieho dôchodku – ovšem ak medzitým tie súkromné dôchodkové organizácie nezbankrotujú, či sa ich šéfovia „nezabudnú“ na dovolenke aj s vašimi peniazmi kdesi na Seychelloch či v Karibiku. Na to všetko dostávajú požehnanie od nášho supermaratónskeho bežca medzi nebežcami, čo s upretým pohľadom do objektívnych televíznych kamier klame a klame, pričom sa mu ani z huby nepráši. Ale je dôsledný a rozhodný! Keď už naozaj nevie kadekam, odíde na návštevu k iným „bežcom“ a rozdáva úsmevy, sľuby a ručenia. Kadejakí zbabelí kolegovia z iných štátov EÚ /oveľa väčších/ neposielajú, alebo dokonca odvolávajú svoje vojenské kontingenty

z terorizmom nasiaknutého Iraku. Došlo im, že horúcu kašu, čo si navaril pán najmocnejšieho mimoeurópskeho kontinentu či jeho väčšej časti, nech si ju aj zje! Nie! Náš podveliteľ, o ktorom neviem, či nemá tzv. „modrú knižku“ nevojaka, hrdinne sľubuje, že náš vojenský útvar tam ostane až do poslednej kvapky ich krvi! Za tie peniaze? Vôbec sa mu nečudujem, keď si predstavím, že plukovníčka na vysokom poste ministerstva obrany brala pri predlžovaní pobytu našich vojakov v zahraničí iba za „sponzorské rady“ minimálne päťsto dolárov! Tak čo potom náš síce vzrastom malý, ale odvahou veličižný, ba aj nebotyčný!

Ideme zasa kohosi **kamsi voliť**. Vraj do Európskeho parlamentu. Budeme tam mať 14 poslancov. Tá sila ich hlasov v tom niekoľko stovák poslancami obsiahnutom parlamente! Už sa teším, ako sa tam budú nenápadne tváriť a súhlasiť so všetkým negatívnym, čo bude krvavo platiť tento štátiček – len aby oni dostali v /prepočte/ malý trištvrté miliónik koruniek. Aj istý pán poslanec, čo je na kandidátke našej milovanej ĽS-HZDS povedal: „Bude nás málo, ale budeme sa spájať s inými štátikmi a hlasovať...“ S hocičim? Pýtam sa ja. Či si naozaj myslíte, že by sa v obave zo straty tantiém ozvali v prospech nejakého útvarčeku medzi Dunajom a Tatrami? Zasa čudné voľby. Nie jedincov budeme voliť, čo majú okrem slamy aj mozgy v hlave, ale strany a straníčky či združenia v jednom košári nemysliacich oviec a baranov. Budú síce bľačať jedným hlasom, ale poslušným. Sú to vôbec voľby? Či „voľby“ obezličiek? Podvod na národoch a občanoch ktoréhokolvek štátu v únii. Aj kampaň už beží na plné obrátky. Drahá, ale zato veľkolepá. Líder našej modrookej Boniky Meňovej sa priznal, že pre kampaň kúpil v Británii **dva poschodové autobusy!** Čo s nimi po voľbách bude, ešte nevie, ale čo – však to daňovníci poslušne všetko zaplatia, takže...

Takže, hor' sa, zbrota, hor' sa, už sme tam, tak nám treba, ak vám ešte nedošlo, o čo vlastne išlo a ide! Ak vám nedošiel zmysel tohoto „**holokaustu**“ **voči starcom**, dôchodcom, nezamestnaným. Ak ste si ešte neuvedomili, že celý ten cirkus je vlastne priznanie si vlastnej neschopnosti vládnucej hierarchie, čo je aspoň toľko sebakritická, že sa schová za EÚ s výhovorkou: „my nič, my muzikanti“. To oni všiváci nás dobehli – máme sa aspoň na čo vyhovoriť! Vitajte v Európe či K. u. K. monarchii – ako nám nedávno demonštrovali veriaci či ich vysokí cirkevníci v Mariazelli. Vitaj, lacná pracovná sila, radšej máme vás z bývalého komunistického Východu, ako „farebných“ z ďaleka! Konečne, aj obrovská Rímska ríša zanikla vďaka privandrovalcom zďaleka.

drga

Spomienka na smutné výročie

Udalosti sa odohrali pred 60 rokmi, v júni, keď židovské obyvateľstvo zo Šiah a okolia bolo odvlečené do Auschwitzu, kde po patričnej selekcii /dojčence, deti, matky tehotné, chorí a starí/ boli zahnani do plynových komôr a po usmrtení spopolnení v krematóriách. Toto výročie zostáva pre celé Poiplie traumatickou udalosťou, ktorú nestačí brať na vedomie, ale zhrozené na ňu spomínať a zo všetkých síl sa snažiť, aby sa násilie nerozšírilo v Európe a vo svete. Nakoľko naši obyvatelia málo vedia o týchto udalostiach, je treba v krátkosti zhrnúť to, čo sa u nás udialo.

Usadeniu židovských občanov v Poipli bránili tzv. tereziánske zákony, podľa ktorých to nebolo umožnené v blízkosti bankských miest. Preto sa v Šahách usadili iba po r. 1848-49 a už v roku 1851 ich počet dosiahol 500. Zväčša to boli živnostníci a obchodníci, ich deti už boli vzdelanejšie: napr. lekári, právnici. V období prvej republiky Židia počtom dosiahli 12 % obyvateľstva, ale v platení daní mali 75%-ný podiel, čo dokazuje, že nadmerne sa pričínili o rozvoj mesta.

V Šahách žilo židovské obyvateľstvo do marca 1944 pomerne bezpečne. Vtedy nemecké vojská obsadili Maďarsko, a od 19. marca bolo nariadené povinne nosiť na oblekoch „davidovskú hviezdu“. Začiatkom mája sa začali ešte prisnejšie opatrenia: bolo vytvorené geto pre všetkých Židov z mesta a okolia v priestoroch od terajšej Mlynskej a Tabánskej ulice až k Iplu. Teda tam, kde bývala najchudobnejšia časť mestského obyvateľstva. Byty tu boli preplnené, obyvatelia žili v nich v plnom strachu o svoju budúcnosť. Začiatkom júna strážiacimi vojakmi im bolo vyhlásené, že na druhý deň ráno sa musia zhromažďovať v ulici pod Vlkolinským domom /tu bolo veliteľstvo geta/ a každý nech si zoberie stravu na niekoľko dní a dva obleky. Po niekoľkohodinovom čakaní sa potom smutný pochod pohol smerom na železničnú stanicu. Podľa rozkazu veliteľstva obyvateľstvo, ktoré žilo v uliciach, kadial' viedli odvlečených, malo zatvoriť uličné okná, obchody zostali zatvorené, aby ich videlo čo najmenej ľudí. Vlakom ich odviezli na Illésovu pustu pri Slovenských Ďarmotách, kde bol zberný tábor pred ďalšou cestou. Postupne boli odvezení do Auschwitzu s nádejou, že iba na prácu.

Žiaľ, veľká väčšina z nich končila svoj život v plynových komorách. Tých, ktorí prežili hrôzy holokaustu, oslobodila americká armáda 4. mája 1945. Ich životy sú výstrahou: Memento homo – Pamätaj, človeče!

František Danis